

Öröknyár

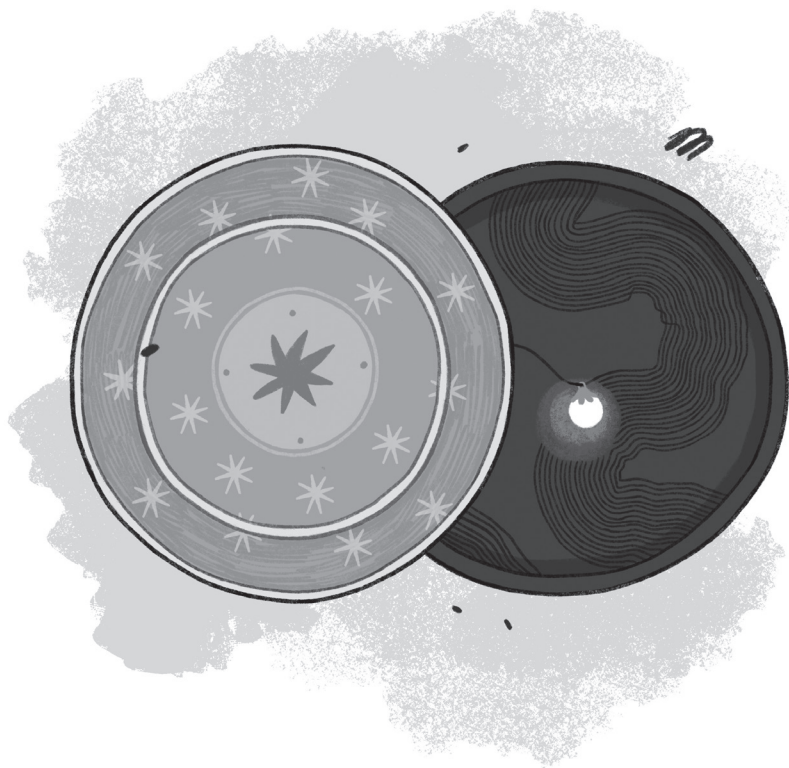
Kincsek

Megmutatod a kincseidet: egy dobozban
őrzöd őket, eddig még senki sem látta,
engem ért az a megtiszteltetés, hogy
megnézhetem, sőt kézbe is vehetem őket.
Nyílik a doboz fedele: gyöngyök, brossok,
gyűrűk, karkötők, mondod, hogy ezek közül
csak egy igazán értékes, az a zöld kövekkel
kirakott bross, a többit csak azért tartogatod,
mert fájna, ha le kellene mondanod róluk.
Amikor megüli lelked az egyedüllét,
előveszed a dobozt, - valamikor csoki
volt benne, csokis bonbon -, és tartalmát kiborítod
az asztalra. Aztán egyenként vizsgálgod az ékszereidet,
a gyöngyöket felpróbálod, a karkötőket is.
Van, amikor gyöngyösen, karkötősen fekszel le este,
néha szándékosan, de gyakran csak magadon felejtet.

Volt egy fehér gyöngy, amit tőled kaptam egy
régis-régi születésnapomon. Néhány hete kerestem,
de nem találtam, minden fiókot átkutattam,
hiába, nem került elő. Mi történt veled, hogy
herdáltam el, melyik költözés alkalmával,
lehet, hogy ócskaságok közé keveredett,
és a kukában kötött ki?
Gyöngyeiteket ne dobjátok a disznók elé...

Vásároltam a minap a Meli Meloból
egy fehér gyöngyöt, emlékeztet a tőled
kapottra, aranyozott szélű csokisdobozban
tartom, olykor otthon is hordom
főzés vagy mosogatás közben, és este
sem veszem le a nyakamról.

Istenem, hozzámnőtt a gyöngy,
levegővel, a bőrömhöz tapadt,
görcsösen kapaszkodik belém,
disznók elé dobnám, de csak
magammal együtt tehetném.

Köszönöm, drága

Mostanában mindenért köszönetet mondasz:
hogy kenyeret hozok a pékségből,
hogy megpuccolom a zöldségeket,
hogy kiviszem a szemetet,
hogy megterítem az asztalt,
hogy ebéd után elmosogatok,
hogy beszélgetek veled,
hogy meghallgatlak.
Köszönöm, drága, mondod,
de érzem és tapasztalom,
hogy már nem ismersz meg,
nem tudod, ki vagyok,
úgy nézel rám, mint
egy kedves idegenre,
akiben mégis megbízhatsz,
nem ejted ki a nevemet,
mert már azt is elfelejtetted,
kerülöd a megszólítást.
Egyszer csak alig hallhatóan
panaszolni kezded, hogy van neked
egy unokahúgod, nagyvárosban
él, nem is messze a te lakhelyedtől,
de már évek óta nem látogatott
meg, nem törődik veled.
Hiába bizonygatnám,
hogy butaságokat beszélsz,
hiszen én vagyok az az unokahúg,
semmit sem mondok,
csak elnézően mosolygok,
és kezembe veszem a kezéd.

Köszönöm, drága, suttogod
egészen különös alázattal
a hangodban, szemrebbenedben.
Amikor elmegyek, a kapuig kísérsz,
de nem búcsúzkodsz,
hanem folyamatosan mondd,
mormolod, már-már gépiesen:
köszönöm, drága, köszönöm...
Nem válaszolok, csak átölelek,
kicsit félszegen, kicsit szeppenten,
aztán gyors léptekkel indulok, menekülök,
mint egy szökevény, mint egy idegen?

Langyos szél paskol,
igazi nyár van,
sétálunk ketten
az öröknyárban.

Az öröknyárban
sétálunk ketten,
igazi nyár van,
langyos szél lebben.

Sétálunk ketten,
a nyári csöndben,
áttetsző titkok
tán elmenőben.

Remegő rejtély,
szívünk szülötte,
cseperedik már,
a gond beszötte.

Beszötte a gond,
de mi sétálunk,
karod karomban,
vigyázva járunk.

Mintha anyám lennél,
mégsem vagy ő,
szellő a fákon,
selyemkendő.

Sétálunk ketten,
végenincs nyárban,
játsszuk azt, játsszuk,
hogy az anyám vagy.

Anyám itt hagyott,
évtizede már,
jött érte, loholt
lihegő halál.

Hiányzol te is
hosszú sétáról,
vegyük a létet
amúgy félvállról?

Tele a lélek álommal
mint tengerpart lábnyommal

Tele a lélek szenvedéllyel
mint hegyi út meredéllyel

Tele a lélek sóvárgással
mint Velence gondolással

Tele a lélek akarással
mint a fészker farakással

Tele a lélek reménnyel
mint a rétek repkénnyel

Tele a lélek sóhajtással
mint szél haja lobogással

Tele a lélek kétkedéssel
mint a gőgös kérkedéssel

Tele a lélek sérelemmel
mint a kamra élelemmel

Tele a lélek csalódással
mint múzeum alkotással

Tele a lélek félelemmel
mint hivatal kérelemmel

Tele a lélek gyarlósággal
mint a bakancs gyaloglással

Tele a lélek hiánnyal
mint trópusi erdő liánnal

Tele a lélek semmivel
mint péküzlet veknivel

Tele a lélek egy és mással
egy halom kopott varázssal

Tájkép

Csöndzománcos égi lavórban
lötyköl a viseltes idő
majd lelkünkön szárad

